

for nogen Tid siden fortalte mig — en temmelig overspændt Dame, der endogsaa paa en ulykkelig Maade endte sit Liv i et Anfald af Sindssyge.“

Frøken Ragnhild vendte Ansigtet mod sin Fader og saa' paa ham med et opskræmt Blik.

„Hvad er det, du siger? ... Hans Moder!“

Provsten standsede og rømmede sig. Han var i sin Ivrighed kommen til at forsnakke sig i en Sag, som han af Skaansomhed mod Kapellanen og af Hensyn til Menigheden havde fundet det rigtigst at fortie.

„Nu — jeg mener naturligvis ikke saadan bogstaveligt!“ sagde han, idet han med et udglattende Smil og en Haandbevægelse fortsatte sin Gang. „Folk siger jo desuden saa meget Jeg mener blot, at vor kære Hr. Hansted maaske har en noget for stor Tilbøjelighed til at fordybe sig i sig selv, en Brist paa Evne til at assimilere sig ... Jeg synes dog, jeg har gjort, hvad der stod i min Magt, for at han kunde føle sig vel tilpas imellem os. Og det har du da ogsaa, véd jeg. Jeg har jo oftere set jer spadserere sammen i Haven. I har jo — saa vidt jeg har forstaaet — nogenlunde fælles Interesser; din Musik sætter han stor Pris paa, — det har han selv fortalt mig. Jeg kan derfor ikke begribe, hvad der